

Poarta spre nemurire

Blacks

Liniștea în râul vieții face valuri tremurânde,
îmbrăcând cu a sa capă lumea unui veac stingher,
ca o sferă de iubire ce prin razele-i plapânde
își trimite emisarii în al inimii ungher.

Liniștea își desfășoară a sa armie nocturnă
de soldați ce într-o clipă înghit poște de eter,
răspândind prea dulcea stare într-un gând, ca o risturnă
ce își caută stapânul într-un schimb plin de mister.

Noaptea își ridică luna drept blazon fără știrbire
pe castelul unde stele stau milenii așteptând
ca din negura străfundă să apară o sclipire
ce va da lumina vie, Universul luminând.

Cine oare v-a înțelege că-n această lume-nchisă
de a gândului micime, de-al privirii galeș clint,
în singurătatea clipei, pe a timpului abscisă,
își fixează temelia al luminii labirint?

Se ridică falnic murii către raza de lumină
ce se varsă-n râu de cuante luminând singurătăți.
Ca o ploaie ce clătește a preanegrului retină
ea prezinta adevărul unui șir de nedreptăți.

Peste cerul fără margini se înalță caste domuri,
unind labirintul vieții cu al veșniciei vânt.
Ca o iaderă ce crește consumând a lumii tomuri
se ridică o cetate fără seamă în cuvânt.

Săli de marmoră își plimbă vasta lor nemărginire
unde nimeni nu pricepe cât de greu e primul pas
când iubirea dă năvală peste-a inimii simțire
și îți duce orice clipă prelungită într-un ceas.

Răzimat de ușa sortii, prințul stă în așteptare,
tot privind adânc în zare ale marmorei sclipiri,
căci singuratatea naște o lumină care doare
și împrăstie în raze clipe dulci de amintiri.

Luminată este sala de prea-tinere domnițe
ce se-nvârt în dans frenetic în spirala unui vis.
Junii se tot prind în vorbă, către-a zorilor crăițe

Când a fericirii vrajă le va fi acoperiș.

Pajii își rotesc privirea tot cătând pocale goale
să le umezească trupul cu nectar de prin Olimp.
Pe tipsiile de aur fructe coapte, tropicale,
își așteaptă pețitorii pentru nunta fără timp.

Rochii lungi foșnesc în valuri ca o mare tulburată
ce se zbate într-un freamăt de al țărmlui întins,
iar bărbații falnic poartă redingota încheiată
cu butoni din diamante ce din ceruri s-au prelins.

Printul își ridică ochii peste-a lumii feerie
și adânc el înțelege săracia unui vis,
când hilara fericire face pact cu a sa vrie
și-n singurătatea mută se îngroapă în abis.

Astăzi el trăiește visul măcinat de-o întrebare
de e vis ori de-i aevea ale ochilor simțiri,
căci îi pare sala vieții, în lumina sclipitoare,
doar o rază muritoare estompată-n amintiri.

Ale frumuseții ritmuri printul nu le mai aude
și în freamătul mulțimii nu-și găsește al său rost,
Ale sufletului patimi intonează-n cor, zălude,
o internă simfonie trădând dragostea ce-a fost.

Din pustietatea sălii își culege energia
dând o ultimă privire către-un petec de pământ,
unde obosita vrajă își încheie brusc urgia
când a inimii dorință își găsește șezământ.

Fără rochii dantelate ori purtări simandicoase,
neavând podoabe scumpe sau calești l-al ei pridvor,
pe un plai cuprins de vraja sentimentelor sfioase
Stă o tânără domniță ce îi umple al său dor.

Noaptea își ridică vălul, întunericul dispare,
ale dragostei miasme se ridică rând pe rând.
Printul își urmează crezul și, cu firea arzătoare,
se coboară printre oameni, Universul-ntreg curbând.

De-o rumoare ce-i străină e cuprinsa mândra fată
Colorând a' ei magule cu un roz fierbinte, viu
ce din firea unor simțuri și din dragostea curată
Își culege energia născând viața din pustiu.

Și cât este de frumoasă astă tânără crăiță,

cum culorile din grâne în lungi bucle-s prinse grup!
Buzele îi sunt caldura, iia albă cu alțiță
cu esențe de mistere înconjoară al ei trup.

De pe scările de abur, temător, prințul coboară
cu un pas prea șovăielnic pentru lumea sa de sus,
dar când dragostea te prinde într-o mreajă de sfială
stăpânit îți este trupul de un tremur nepătruns.

Liniștea încet dispare și al dragostei răsunet
a timidității umbră o împrăstie în van,
lăsând vraja să pătrundă precum ploaia fără tunet
într-un val de sentimente ce ajunge la liman:

- Multe sunt în astă lume legături de om făcute
ale căror înțelesuri le pricepem câteodată',
dar ascunse de acestea stau chimii necunoscute
ce unesc a vieții cale cu al cerului regat.

Coborât-am din regatul unde visul se încheagă
și ne liniștește temeri sau al inimii păcat,
unde străluciri de aștri în lungi raze se dezleagă
și devin săgeți de aur pentru-un zeu înaripat.

Stele sunt în cerul veșnic ce lucesc și nu au nume
etalându-și frenezia unei vieți ce a apus.
Pe lungi șoaapte de iubire - niște scări spre astă lume
voi le admirați sclipirea, dar nimic nu au de spus.

Reci planete, nemișcate, sunt cuprinse de legendă
când le antamați refugiul unor nume de prin cărți
când iubirilor păstrate în a inimii agendă
voi le desenați poteca pe-ale despărțirii hărți.

De te uiți cu chibzuială peste-a cerului sclipire
vei pătrunde într-o bură de mister prea încâlcit
și în ochi îți vor apare personaje fără fire
ce au tors al vieții caier într-un fir fără sfârșit

Sunt petreceri fără seamăn trăind dragostea celestă.
Mari orchestre te îmbină la al nemuririi bal,
dar de cauți fericirea și o inimă onestă
pe oceanul fără capăt tu vei fi doar unic val.

Nu pot regăsi căldura unei inimi demult stinsă
Nu știu a întoarce timpul către viața ce a fost
când a sufletului pară în inel a fost cuprinsă
și trimisă-n dar soției, împlinind al vieții rost.

Dar a lumii pustiire își trimise cruda soartă
fără giuliu, fără nume, dar cu diabolic plan
să iau calea pribegiei despărțit de-a mea consoartă
să devin celestul mire și eternul castelan.

Din prea cruda închisoare am simțit a' mele gânduri
cum își curmă pribegia dând privirii crez total
să mă poarte peste anii înșirați în mii de rânduri
pentru a culege clipa unui vis sacramental.

Și te-am întâlnit pe tine, blândă rază de lumină
ce străpunge neagra bură luminând al meu destin.
Astfel, se ridică ceața și o liniște senină
se coboară pe cetatea anilor ce îi susțin.

Nu îți cer să-mi umpli viața cu-ale lumii nestemate,
bulgări reci de diamante din adâncuri de pământ
ridicați în nori de gaze-un răsuflăt ce răzbate
din adâncuri fără margini, necuprinse de cuvânt.

Nu îți cer să legi o lume în continuă mișcare
de a negrului genune fără margini, fără fund,
precum prinzi cu vechi parâme ale mărilor vapoare
de-ale danelor mistere provenite din străfund.

Eu te rog să-mi dai lumina, să fii raza de caldură
ce străpunge lungă noapte din al arcului destin
În eterna sa sclipire tu să-mi dai gingașa gură,
în săruturi cât o viață și în brațe să te țin.

Tânăra îl tot privește și-i cuprinsă de mirare
caci a gândului zvâcnire nu cutează spre înalt,
unde Cerul și cu Luna, în iubire arzătoare,
își traiesc eternitatea sub al nopții crud asalt.

Nicimacar n-o poartă gândul spre a Soarelui lumină
ce în buclele-i de aur își găsește așternut
Din a vremurilor taină, scuturându-le de tină,
ea culege drept povață, frica de neprevăzut.

Dar e drept, c-a sa simțire și a dragostei pornire
se ridică ca un abur din al inimii ungher.
Coardelor îi dau putere și dau buzelor grăire
să trimită judecata unui suflet prea stingher:

- În această lume mică prinsă de a ta privire
noi trăim sub large cercuri și al Soarelui regat
Nu avem comori ascunse de a Lunii adumbrire

și prin pulbere de stele niciun om nu a umblat.

Îți dorești ca o minune să te prindă într-o mreajă
Să-ți devină scut și armă în războiul personal
cu-a singurătății bură ce te prinde ca-ntr-o vrajă,
îngropând a ta lucire într-un suflet abisal.

Poți uni albul cu negrul ce-și trăiesc a lor dispută?
Poți uni viața cu moartea într-un fir spre infinit?
Tu te-ntreabă dacă firea ți-e soldat într-o dispută
sau e doar lumina pală ce se scuge-n asfințit.

A ta frumusețe goală e o carte fără pagini
ce-n copertile din piele ține-n taină al tău zbor
Cu un fâlfâit de aripi tu să rupi interne margini
să îți muți tot Universul în al nostru mic decor.

Lumea asta fără faimă, dar cu aripi larg deschise
ce se-ntind cu o gândire peste lumi ce n-au hotar
își deschide a sa poartă sfărâmând lăcate-nchise
de a legilor credință și al temerii notar.

De îți simți a ta pornire ca o mare înspumată
ce lovește veșnicia unui țărm neîntâlnit,
atunci vei schimba destinul și prin teama-ți asumată
vei deschide large uliți către sufletul ursit.

Ești frumos, fără de seamă și a inimii simțire
îmi deschide orizonturi către tine să le-ntind,
unde viața-și varsă clipa pe trecuta amintire
și cu sărutări suave în amor să te cuprind.

Dar, să-ți cer, ca-n schimbul vieții, să renunți la nemurire
într-un troc fără pereche pe Pământ și chiar în Cer,
Eu aș fi doar un alt mijloc ce prin nevăzute fire
te-aș lega de-o crudă stare în al Negrului ungher.

Prințul îndelung privește la a stelelor sclipire
Și deodat' el înțelege ce înseamnă să trăiești:
Când în doi a vieții poartă o deschizi spre nemurire
El alege simplitatea sentimentelor lumești.